

မင်းလှ

နှုတ်ခမ်း၏ထောင့်စွန်းများ

ကမ္ဘာလဆန်း ၁ ရက်နေ့

၁၉၉၉ ၊ ဒီဇင်ဘာ ၃၁၊ ထောင်စုနှစ်တစ်ခု၏ နောက်ဆုံးနေ့
ညနေခင်းကို ဘယ်လိုသဘောရကြပါသလဲ၊
ပင်လယ်တွင်းသို့လည်းကောင်း၊ တောင်စွယ်နောက်သို့ လည်းကောင်း၊
ကွင်းပြင်ကြီး၏ အဆုံး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ လည်းကောင်း
တဖြည်းဖြည်း ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက်သွားသော နေမင်းကြီးကို
ငေးမောကြည့်ရှုမိခဲ့ကြပါရဲ့ လား။ ထိုညနေ ဆည်းဆာသည်
မြင်ဖူးသမျှထဲမှာ အလှဆုံး၊ နှမြောတသ အဖြစ်ရဆုံး၊
လွမ်းဆွတ်ကြည်နူးဖွယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်းကိုကော သတိပြု
ခံစားမိကြပါရဲ့ လား။

ခုလို မေးနေရတာ က ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်
မသိလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုနေ့ ညနေခင်း နေဝင်ချိန်
လူသန်းပေါင်းများစွာတို့ နေကသိုဏ်းရှုနေကြချိန်တွင် ကျွန်တော်
အိပ်ပျော်နေခဲ့လေသည် ။

အစတုန်းကတော့ သူများ တကာလို ပင်လယ်ကမ်းစပ်
အပန်းဖြေစခန်းမှာ ဖြစ်စေ၊ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး မျှော်စင်ပေါ်မှ ဖြစ်စေ၊
ဂရင်းနစ်မျဉ်းဖြတ်သွားရာ ကျွန်းကလေးပေါ်က ဖြစ်စေ၊ ဇိမ်ခံ
ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးပေါ်မှ ဖြစ်စေ၊ မကြည့်နိုင်သည့်တိုင်း အိမ်နှင့်
မနီးမဝေးမှ ရှိသည့် မီးရထား ခုံးကျော်တံတားပေါ်မှ နေ၍

ထိုနေ့ဆည်းဆာနေဝင်ချိန်ကို အမှတ်တရ ကြည့်လိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးမိခဲ့သေး၏။

သို့ရာတွင် နှစ်ကူးဖို့ နှစ်ရက်လောက်အလိုမှာ စာပေကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော် ခရီးထွက်ရသည်။ သုံးဆယ့်တစ်ရက်နေ့ နေ့လယ်ကျမှ ပြန်ရောက်သည်။ နှစ်ညဆက်တိုက် အိပ်ရေးလည်း ပျက်၊ ခရီးကလည်း ပန်းသဖြင့် လူက တော်တော်နွမ်းနေပြီ။

ရေမိုးချိုးလိုက်သောအခါ နည်းနည်း လန်းသလိုလို ရှိလာ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့ခန်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေလိုက်သည်။ ။ ခဏအကြာမှာ ပင် မျက်လုံးတွေ စင်းလာပြန်သည်။ ။ လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း မထဖြစ်။ နာရီဝက်လောက် မှေးလိုက်ရလျှင် မဆိုးလှဟု တွေးသည်။ ။ အတွေးနှင့် တစ်ဆက်တည်းပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေတော့သည်။ ။

ဖျတ်ခနဲ ပြန်နိုးလာသောအခါ မှောင်တောင် မှောင်နေပြီ။ သွားပြီ။ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်မှ တစ်ခါကြုံရသော။ ဘဝတစ်သက်တာအဖို့ ထပ်မံမြင်တွေ့ခွင့် မရနိုင်တော့သော မဟာအခွင့်အရေးကြီးကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရချေပြီဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်လိုက်ရ ကောင်းမလား။ နှမြောတသစိတ်၊ ပမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်လိုသော စိတ်များ လုံးဝ ပေါ်မလာတော့လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ညနေခင်းတစ်ခုကို လက်လွတ်လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ နေမင်းကြီးကို ထာဝရ ဆုံးရှုံးသွားရတာ မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

တကယ်တော့ ခုနှစ်၊ သက္ကရာဇ် ဆိုသည် မှာ လူတို့ က

သတ်မှတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။ နိုင်ငံအသီးသီး လူမျိုးအသီးသီးမှာ ကိုယ်ပိုင်သက္ကရာဇ်တွေ ရှိကြ၏ ။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ ဆိုလျှင် သာသနာသက္ကရာဇ်နှင့် ကောဇာသက္ကရာဇ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးတောင် ရှိ၏ ။ ကောဇာသက္ကရာဇ်သည် ဟိုးရှေးအခါက မကြာခဏ သက္ကရာဇ် ဖြိုခွဲကြသောကြောင့် ခုအခါမှာ ၁၃၆၁ သာ ရှိသေးသည် ။ တကယ်လို့ သာ မြန်မာ့ကောဇာသက္ကရာဇ်သည် ကမ္ဘာ့သုံးဖြစ်ခဲ့လျှင် နှစ်ထောင်ပြည့်နှစ် ရောက်ဖို့ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ရာကျော်မျှ လိုပါသေးသည် ။ ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန် စံသည့်နှစ်မှ စ၍ ရေတွက်သော် သာသနာသက္ကရာဇ်ကသာ ကမ္ဘာ့သုံး ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း နှစ်ထောင်ပြည့်နှစ် ရောက်လို့ နှစ်ငါးရာတောင် ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။

ခရစ်ခုနှစ်ကသာ ကမ္ဘာ့သုံး ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ဒီနှစ်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင် ပြည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။ ဒါတောင် တစ်ထစ်ချ မပြောနိုင်သေး။ ခရစ်တော် ဖွားမြင်သည့်ရက်ကို ပညာရှင်များ တွက်ချက်ရာတွင် မူကွဲနှစ်မျိုး ရှိခဲ့၏ ။ တစ်ခုနှစ်တစ်ခု လေးနှစ်လောက် ကွာခြားနေသည် ။ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာမှ သာ တစ်မျိုးတည်း သတ်မှတ်နိုင်ခဲ့သည် ။ မူကွဲကိုသာ လက်ခံခဲ့ကြလျှင် ခုအခါမှ ခရစ်နှစ် ၂၀၀၄ သို့ ရောက်နေလိမ့်မည် ဖြစ်၏ ။

နှစ်တစ်နှစ် ဆိုသည် မှာ ကမ္ဘာက နေကိုတစ်ပတ် ပတ်မိသော ကာလကို ဆိုလိုသည် ။ သာမန်အားဖြင့် ၃၆၅ ရက်ကို တစ်ပတ် (တစ်နှစ်) ဟု သတ်မှတ်ကြသည် ။ အမှန်တကယ် နေကို တစ်ပတ် ပတ်မိရန် ၃၆၅ ရက်၊ ၅ နာရီ၊ ၄၈ မိနစ်၊ ၄၆ စက္ကန့်တိတိ ကြာသည် ။ ထို့ကြောင့် စွန်းထွက်နေသည့် ခြောက်နာရီနီးပါးအတွက် လေးနှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် ရက်ထပ်နှစ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဖေဖော်ဝါရီလမှာ

တစ်ရက်တိုးပေးရသည်။ ။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်သည် ရက်ထပ်နှစ် ဖြစ်သဖြင့် ဖေဖော်ဝါရီမှာ ၂၉ ရက် ရှိသည်။ ။ ဒါဆိုလျှင် ၁၉၉၉ ဒီဇင်ဘာ ၃၁ သည် လူတို့ သတ်မှတ်ထားသော သက္ကရာဇ်အရ နှစ်ကုန်ရက် ဖြစ်သော်လည်း ကမ္ဘာက နေကို အမှန်တကယ် တစ်ပတ်ပတ်မိရင် တစ်ရက်နီးပါး လိုနေသေးသည်။ ။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်၏ ညသန်းခေါင်ရောက်ရန် မိနစ်ပိုင်း အလိုကျမှ သာ တကယ်နှစ်ကူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေ၏။ နောက်တစ်ရက်ကတော့ ကမ္ဘာက နေကို တစ်ပတ် ပတ်မိရန် ကြာသော အချိန်ကာလကို တွက်ချက်ရာတွင် ရှေးက အယူအဆနှင့် နောက်ထပ် တွေ့ရှိသော အယူအဆတို့ မိနစ်ပိုင်းမျှ ကွာနေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပြက္ခဒိန်ရက်စွဲကို တွက်ချက်ရာတွင် ရှေးက အယူအဆနှင့် နောက်ထပ် တွေ့ရှိသော အယူအဆတို့ မိနစ်ပိုင်းမျှ ကွာနေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပြက္ခဒိန်ရက်စွဲကို ပြင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ။ ၁၅၈၂ အောက်တိုဘာ ၅ ရက်၊ သောကြာနေ့ကို အောက်တိုဘာ ၁၅ ရက်၊ သောကြာနေ့အဖြစ် ပြောင်းလဲ သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ။ တကယ်လို့ အယူအဆ အဟောင်းကိုသာ ဆက်လက်အသုံးပြုဖြစ်ခဲ့လျှင် ၁၉၉၉ ဒီဇင်ဘာ ၃၁ သည် ဒီဇင်ဘာ ၂၁ အဖြစ်သာ ရှိနေဦးမည်။ ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်ကျမှ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ဖြစ်လိမ့်မည်။

(အထက်ပါ အချက်အလက်များကို ဆရာတင်နိုင်တိုး၏ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် ပြက္ခဒိန်စာအုပ်မှ ကိုးကားပါသည်။)

အမှန်အားဖြင့် ကမ္ဘာကြီးသည် တစ်ပြိုင်တည်း နှစ်သစ်ကူးခဲ့ခြင်း မဟုတ်၊ ဂရင်းနစ်မျဉ်းမှ စပြီး တစ်ဒီဂရီချင်း တရွေ့ရွေ့ ကူးပြောင်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ။ လောင်ဂျီတွဒ်ချင်း မတူသော နိုင်ငံများ အဖို့ နှစ်ကူးချိန်လည်း မတူနိုင်ကြပါ။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး

လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် နှစ်သစ်ကူးဖို့ အတွက် တစ်ရက်တိတိ ကြာပေလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ နိုင်ငံတစ်ခု၏ စံတော်ချိန်ဆိုသည် မှာ မြို့တော် သို့မဟုတ် နိုင်ငံ၏ အလယ်ဗဟိုကို ဖြတ်သွားသော လောင်ဂျီတွဒ်မျဉ်းပေါ် အခြေခံ၍ သတ်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏ ။ တချို့ အရှေ့အနောက် ကျယ်ပြန့်သော နိုင်ငံများ ဆိုလျှင် စံတော်ချိန် နှစ်မျိုး သုံးမျိုး ထားရတာ ရှိသည် ။ ထိုအခါ တစ်နိုင်ငံတည်းမှာ ပင် နှစ်ကူးချိန် နှစ်မျိုး သုံးမျိုး ရှိနိုင်သည် ။

စံတော်ချိန် တစ်မျိုးတည်း ရှိသော နိုင်ငံများမှာ ပင် အရှေ့ဘက်စွန်း အရပ်များ နှင့် အနောက်ဘက်စွန်း အရပ်များ အဖို့ နှစ်ကူးချိန်မှာ နိုင်ငံ၏ စံတော်ချိန်နှင့် မိနစ်ပိုင်းလောက်တော့ ကွာခြားမှု ရှိပါလိမ့်မည်။

တကယ်လို့ ခုချိန်ထိ အာကာသထဲမှာ လွတ်တင်ထားသော မီယာ စ ခ န်း ပေါ် မှာ လူတွေ ရှိနေဦးမည်ဆိုလျှင်...။ ဒီထဲမှာ ရုရှကတစ်ယောက်၊ အမေရိကန်က တစ်ယောက်၊ တောင်အာဖရိကက တစ်ယောက်၊ ဂျပန်က တစ်ယောက် ရှိနေမည်ဆိုလျှင် သူတို့ ဘယ်စံတော်ချိန်နဲ့ နှစ်ကူးကြလေမလဲ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ သည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်လောက်ကိုသာ အထူးပြုပြီး ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏ ။ လူတို့ မြို့ပြနိုင်ငံများ အတည်တကျ ထူထောင်နေထိုင်ခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်း ငါးထောင်မက ရှိခဲ့ပြီ။ လူဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာတောင် နှစ်သန်းနှင့် ချီ၍ ကြာခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာကြီး စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် သက်တမ်းနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ဆိုတာ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးသည် ။ ဘာမှ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေစရာ မဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်သည် ။

သို့ရာတွင် ...

လူတို့ သည် ကိန်းဂဏန်းများကို တီထွင်ခဲ့ကြသည် ။
နောက်တော့လည်း ထိုကိန်းဂဏန်းများ ၏ စိုးမိုးမှုကို
ပြန်ခံကြရပြန်သည် ။ တကယ်လို့ ကိန်းဂဏန်းတွေကိုသာ မတီထွင်ဘဲ
နေခဲ့လျှင် ကိုယ့်အသက် ဘယ်လောက်ကြီး လာပြီလဲဆိုတာ သိကြမည်
မဟုတ်။ ကုန်ဈေးနှုန်းဆိုတာလည်း ရှိမှာ မဟုတ်။ ကွန်ပျူတာတွေ
ပေါ်လာစရာအကြောင်း မရှိသဖြင့် ဝိုင်တူးကေ ပြဿနာလည်း
စိုး ရိမ် ရ မှာ မဟုတ်။ ထို့အတူ ဘာတိုးတက်မှုမှ လည်း ရှိမှာ
မဟုတ်တော့။

ခု လောလောဆယ်မှာ တော့ လူတို့ သည် ၂၀၀၀ ဆိုသော
ကိန်းဂဏန်း တစ်ခု၏ စိုးမိုးချုပ်ကိုင်မှုကို ခံနေကြရသည် ။
ခေတ်သစ်သမိုင်းတွင် သုညတွေ အများ ဆုံးသော ခုနှစ်သက္ကရာဇ်ပင်
ဖြစ်၏ ။

သုညဆိုသော ဂဏန်းသည် အလွန်ထူးခြားသော ကိန်းတစ်ခု ဖြစ်၏
။ ဂဏန်းဆယ်လုံးထဲမှာ အပေါင်းလည်း မဟုတ်။ အနုတ်လည်း
မဟုတ်တာဆိုလို့ သုညတစ်လုံးပဲ ရှိ၏ ။ သုညသည်
လုံးဝမရှိခြင်းသဘောကို ဆောင်သလို ငြိမ်းချမ်းခြင်း သဘောကိုလည်း
ဆောင်သည် ။ ရာပြည့်၊ ထောင်ပြည့်၊ သောင်းပြည့်၊ သိန်းပြည့်တို့ ကို
ဖော်ပြလိုသော သုည မပါလို့ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် သုညသည်
တန်ဖိုးအကြီးဆုံး ကိန်းဂဏန်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏ ။ လုံးဝ ပြီးပြည့်စုံသည့်
သဘောကိုလည်း ဆောင်နိုင်၏ ။

ကမ္ဘာကြီးပင်လျှင် သုညတစ်လုံးနှင့် တူသည် မဟုတ်လား။ သုညကို
သို့တည်းမဟုတ် ကမ္ဘာကြီးကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး အဓိပ္ပါယ်

ဖော်ကြမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဖို့ သာ ရှိလေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်နှင့် ပတ်သက်၍ တချို့လူတွေလောက် သည်းသည်းလှုပ် မဖြစ်ခဲ့။ နှစ်တစ်နှစ်ကနေ နောက်တစ်နှစ်ကို ကူးတာ ဘာဆန်းလို့ လဲဟု တွေးခဲ့သည်။ ။ သို့တိုင်အောင် ကိုယ်သည် လည်း လူထဲကလူသာ ဖြစ်သဖြင့် နှစ်သစ်ကို မဖြစ်မနေ လိုက်ပါရပေလိမ့်မည်။

အစကတော့ နှစ်သစ်ကူးချိန်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်လောက်နဲ့ ပဲ ဘာသိဘာသာ နေလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ။ နှစ်သစ်ကူးဖို့ အချိန် နီးကပ်လာသောအခါမှာ တော့ အလိုလို စိတ်လှုပ်ရှားလာမိ၏။ ။ နှစ်သစ်ကူးချိန်မှာ တစ်ခုခု အမှတ်တရ လုပ်လိုသော ဆန္ဒ ပေါ်လာမိ၏။ ။ သို့ရာတွင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးဖို့ ကလည်း မိနစ်ပိုင်းလောက်သာ လိုတော့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် စကြဝဠာအကြောင်း ကမ္ဘာကြီးဖြစ်ပေါ်လာပုံ သက်ရှိတွေ ပေါ်ပေါက်လာပုံ၊ လူ စတင်ဖြစ်လာပုံ၊ ခုနှစ်သက္ကရာဇ် အချိန်ကာလ သတ်မှတ်ပိုင်းခြားပုံ အကြောင်းတွေကို လျှောက်စဉ်းစားနေမိ၏။ ။

ထိုအခါ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူ သား ဟူ ၍ စတင်ဖြစ်ပေါ်သည့်နေရာဟု ယူဆနိုင်သော မြန်မာနိုင်ငံ ပုံတောင်ဒေသမှာ သွားပြီး နှစ်သစ်ကူးရရင် ကောင်းမှာ ပဲဆိုသောဆန္ဒ ဖြစ်မိ၏။ ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ လူစတင်ဖြစ်ပေါ်သည့် နေရာကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရက်စွဲသတ်မျဉ်းကို ပုံတောင်ဒေသသို့ ပြောင်းလဲသတ်မှတ်ပြီး ထိုမျဉ်းကို ပုံတောင်မျဉ်းဟု ခေါ်သင့်သည် ဟု

စိတ်ကူးယဉ်မိပြန်၏။

ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့ သည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ကို အကြီးအကျယ်ဆုံး အခမ်းနားဆုံးသော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ဖြင့် ကြိုဆိုဖို့ အားခဲနေကြသည်။ ။
ထို့အတူ ဝိုင်တူးကေ ကွန်ပျူတာ ပြဿနာများ ၊ အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည် ဆိုသော သတိပေးချက်များ ၊ အပျော်လွန်ရာမှ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော ကိစ္စများ နျူးကလီးယား မတော်တဆမှု ဖြစ်နိုင်ချေများ ၊ ကမ္ဘာပျက်မည်ဟု အယူသီးမှုများ ၊ အခြားကြိုတင် မမျှော်မှန်းနိုင်သော စိုးရိမ်မှုများကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက် ကြုံကြရသည်။ ။

နှစ်သစ်ကူးသည့်အချိန်တွင် ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ အော်ဟစ်ကြိုဆိုကြသော အသံများ ၊ ရှန်ပီနီပုလင်းဖော့ဆို ဖွင့်သံများ ၊ ဖန်ခွက်ချင်း ထိခတ်သံများ ၊ မော်တော်ကား ဟွန်းသံများ ၊ တေးဂီတသံများ ၊ ခေါင်းလောင်းထိုးသံများ နှင့် အတူ။

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရင်တမမ ဖြစ်ခဲ့ရာမှ ဘာပြဿနာမှ ထူးထူးခြားခြား မပေါ်ပေါက်သဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည့် အသံများကိုလည်း ထွေးရောယှက်တင် ကြားကြရပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက်အတန့် ကလေးသည် သမိုင်းတစ်လျှောက် လူတို့ အရူးသွပ်ဆုံးသော့ ကာလဟူ၍ ပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း
မတ်၊ ၂၀၀၀

အချိန်သူခိုး

စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ခါတလေ အချိန်တွေက အလုပ်လက်မဲ့တစ်ယောက်လို ပိုလျှံနေတတ်ပြီး တစ်ခါတလေကျတော့ စာမေးပွဲဖြေနေသူ တစ်ယောက်လို ရှားပါးလွန်းလှသည် ။ ဘာရေးရမှန်း မသိသော အချိန်၊ ရေးရင်းက ရှေ့ဆက်မတက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေချိန်၊ ဘာမှ ကို မရေးချင်းလောက်အောင် စိတ်လေနေချိန်တွေမှာ အချိန်တွေ အလဟဿ ပိုနေသလို ဖြစ်နေ၏ ။ စိတ်ထဲကတော့ အမြဲလိုလို တွေးနေရေးနေတာကို ထည့်မတွက်ဘူး ဆိုလျှင်ပေါ့။

ရေးစရာ အကြောင်းအရာလည်း ရပြီ။ ရေးချင်တဲ့ စိတ်လည်း ပေါ်လာပြီ။ မရေးလို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေလည်း ရောက်လာပြီဆိုလျှင်တော့ အချိန်တွေက ကုန်လွယ်လိုက်တာ။ အထူးသဖြင့် မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်တစ်ခုခုကို ဘယ်နေ့ အမှီရေးပေးပါမည်ဆိုသော ကတိကို ပေးခဲ့ပြီးလျှင်တော့...

ကျွန်တော့သည် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဒီနေ့ညနေ စာမူပေးပါမည်ဟု ချိန်းထားလိုက်လည်း သိပ်စိတ်မပူ။ ဒီနေ့ မနက်ပိုင်း ဖိဖိစီးစီး ရေးလိုက်လျှင် ပြီးနိုင်သည် ဟု တွက်ထားသည် ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ရေးရင်းရေးရင်းက အတော်လက်ဝင်သော အကြောင်းအရာ ဖြစ်ကြောင်း သိလာရ၏ ။ လွယ်လွယ် ပေါ့ပေါ့လေးနှင့် အရေးရခက်သည် ။

တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်၏ ။ ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းအရာလေးပဲ ဆိုပြီး ချရေးမိရာ ရှေ့ဆက်ရမည့် စာကြောင်းကို စဉ်းစားမရဘဲ အခက်တွေ့နေ၏ ။

နာရီကိုကြည့်တော့ မွန်းလွဲတစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ ဦးနှောက်ကို ခဏ အနားပေးသည့် အနေဖြင့် ရေချိုး ထမင်းစားလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးသည် ။ အကျူးချွတ်၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ ရေခွက်ယူပြီး ရေချိုးကန်နား သွားသည် ။ ရေတစ်ခွက် ခပ်လိုက်စဉ်မှာ ပင် စောစောက ရေးလက်စ အကြောင်းအရာကို ရှေ့ဆက်ဖို့ စာသားတွေ ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည် ။ ဒါမျိုးက သတိရတုန်း ရေးထားမှ ။ နောက်မှ ဆိုလျှင် စဉ်းစားသည့် စကားလုံးတွေ ဝါကျတွေ မေ့သွားတတ်သည် ။

ထို့ကြောင့် အိမ်ပေါ်ပြန်တက် အကျူးပြန်ဝတ်၊ စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်ရေးမည်လုပ်သည့် အချိန်မှာ ...

“အဖေ ဧည့်သည် လာတယ်”

သမီးက လာပြောတယ်။ ဦးနှောက်ထဲက ယိုဖိတ်ကျလှလှ အတွေးစကလေးသည် ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည် ။ ဘောလ်ပင်ကို ပစ်ချပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့၏ ။

“ဟာ... ဟေ့ကောင်”

ဟု ကျွန်တော် လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်၏ ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း။ တစ်ခုတည်းထိုင်ပြီး တတွဲတွဲ နေခဲ့ရလောက်အောင် မရင်းနှီးသော်လည်း တစ်တန်းတည်းမို့ ခင်ခင်မင်မင်တော့ ရှိ၏ ။ ကျွန်တော်တို့လို တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်ဘဲ အရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့ရာမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဘက်မှာ အတော်အသင့်

အောင်မြင်လာသူ ဖြစ်၏ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတွေ့တာကြာသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိ၏ ။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်”

ဟု သူက ပြောသည် ။ ကျွန်တော်က ထမင်းတောင် မစားရသေးကြောင်း ပြောမည်ပြုပြီးမှ ကိုယ့်ကို သတိရလို့ တကူးတကန့် လာရတာ ပဲဟု တွေးပြီး

“အေး ကောင်းသားပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရတာ ပေါ့”

သူနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်ထွက်လာခဲ့၏ ။ မတွေ့တာ ကြာပြီဆိုတော့ အချိန်အတော်ကြာအောင် စကားပြောဖြစ်မှာ သေချာသည် ။ ရေးလက်စစာမူ ဒီနေ့ပြီးမှာ မဟုတ်တော့။ မတတ်နိုင်။ ဂျာနယ်က လာယူလျှင် နက်ဖြန်မှ ယူဖို့ တောင်းပန်ရုံသာ ရှိ၏ ။ တစ်ခါတလေမှ တွေ့ရသည့် သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ငါအလုပ်ရှိသေးတယ်။ မြန်မြန်ပြောဆိုလို့ မရ။ ခုတော့ စာမူကိစ္စ ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်ထားလိုက်ပေတော့။

သူက အခု ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲမှာ မနေတော့။ သူ့လုပ်ငန်းတွေနှင့် နီးစပ်ရာ ရွှေပြည်သာမှာ ရောက်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဒီဘက်က သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အဆက်ပြတ်နေခြင်း ဖြစ်၏ ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည် မှာ သည် ။

သူက ကော်ဖီမစ် မှာ သည် ။

“မင်းကွာ ပျောက်နေလိုက်တာ သူငယ်ချင်းတွေကို သတိရသေးရဲ့ လား”

ကျွန်တော်က ပြောတော့...

“သတိမရဘဲ ဘယ်နေပျံ့မလဲကွာ ဒါပေမယ့် ပျော်ရာမှာ မနေရ၊
တော် ရာ မှာ နေရဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား။
စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်ရတာ ကိုး”

ဟု ပြောရင်း လက်ဖျံမှာ တက်ပြီး ကြပ်နေသော ရွှေဟန်းချိန်းကို
လက်ကောက်ဝတ်ဆီ ဆွဲချသည်။ ။ ထို့နောက်...

“မင်းကော... စာပဲ ရေးနေလား”

ဟု မေးသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ။

“မင်းဝတ္ထုတိုတွေတော့ တစ်ခါတလေ တွေ့မိပါတယ်။ ဂျာနယ်ထဲမှာ
”

သူပြောပုံက ဖတ်မိတာမဟုတ်၊ တွေ့မိခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဒီကောင်က
စာဖတ်ဝါသနာပါသူ မဟုတ်သဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖတ်မှာ လည်း
မဟုတ်မှန်း သိ၏။ သူက ဟိုကောင် နေကောင်းလား၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊
အဆင်ပြေရဲ့ လား စသည် ဖြင့် တခြား သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း
မေးသောကြောင့် ဖြေရ၏။ သူငယ်ချင်း တော်တော်များများ ၏
နာမည်တွေ မမေ့သေးသဖြင့် သူ အောက်မေ့ဖော် ရသားပဲဟု စိတ်ထဲက
အမှတ်ပေးမိ၏။ ။

“မင်းကော... ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

သူက အစုံလုပ်တတ်သူ ဖြစ်၍ လက်ရှိအခြေအနေ မေးရခြင်း ဖြစ်၏
။

“အရင်လုပ်လက်စ မပြတ်တာလေးတွေ ကောက်သင်းကောက်
လိုက်လုပ်နေတယ် ဆိုပါတော့ကွာ”

သူက မြေတွေ ဈေးကောင်းစဉ် ပွဲစားလုပ်လိုက်တာ မြတ်မြတ်ကလေး ရလိုက်သည်။ ဒီလိုနဲ့ ရွှေပြည်သာမှာ မြေတစ်ကွက် အိမ်တစ်လုံး အဖတ်တင်သွားသည်။ ခုလောလောဆယ်တော့ ကားအရောင်းဝယ်ဘက် လှည့်နေသည် ဟု ဆို၏။ တစ်ဆက်တည်း...

“မင်း ကား ဝယ်ချင်ရင် ပြောကွ ငါ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမယ်”

“ဟာ... ငါ မဝယ်နိုင်သေးပါဘူး”

“မင်း မဝယ်လည်း မင်းအသိအကျွမ်းထဲက ဝယ်ရင် ပြောလေ၊ မင်းကိုလည်း ပွဲခွဲပေးမှာ ပါ၊ အော... အခုမှ သတိရတယ်။ မင်း အ သိ ထဲ မှာ ကားရောင်းမယ့်လူ ရှိလား၊ ဗင် တစ်စီးလောက် လိုချင်တယ်။ ဒီဇယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်။ ခကွေးတန်းထဲကပေါ့ကွာ နယ်က ဝယ်လက်ရှိတယ်ကွ”

“မရှိပါဘူးကွာ၊ အဲ... နေဦးကွ၊ ဘိုဝင်းဆီမှာ တော့ ရှိမယ် ထင်တယ်” ဆိုပြီး ဘယ်လိုသွားရကြောင်း လမ်းညွှန်သည်။ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေးလိုက်၏။

“အေးကွ ငါ ဖုန်းအရင်ဆက်ပြီး မေးလိုက်မယ်၊ မင်းလည်း မေးထားလိုက်ကွာ အဆင်ပြေရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်”

ဟု အားတက်သရော ပြော၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘိုဝင်းသဘော တစ်ခုတည်းနှင့် မပြီးကြောင်း သူ့မိန်းမဆန္ဒက အဓိက ဖြစ်ကြောင်း ပြောမလို့ ...

“ဒီလိုကွ ဘိုဝင်းဆိုတဲ့ ကောင်က မိန်းမကြောက်ရ...”

ဆိုပြီး စကားစရုံ ရှိသေးသည်။ သူ့လက်ပတ်နာရီမှ “တီတီ” ဟု အချက်ပေးသံ ပေါ်လာသည်။ သူသည် နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟာ နှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ သွားဦးမှ ပဲ”

ပြောရင်း ထရပ်သည်။ ကျွန်တော် ကြောင်သွားပြီ...

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အေးအေးဆေးဆေး မဟုတ်ဘူး လား၊ တွေ့တုန်းကြုံတုန်း”

“အချိန်သိပ်မရတော့ဘူးကွာ၊ မြို့နယ်ရုံးကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာတာကွ၊ အစည်းအဝေးရှိနေလို့ နှစ်နာရီမှ ပြန်လာပါပြောတယ်။ တော်ကြာ လွဲသွားဦးမယ်၊ သွားမယ်ကွ၊ ဆီးယူလိပ်တား”

ဟု ပြောရင်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ စာရေးနေတာကို သူပဲ လာခေါ်သည်။ ပြီးတော့ သူပဲ အချိန်မရဘူးဆိုပြီး ထထွက်ပြေးသည်။

တကယ်တော့ သူသည် ကျွန်တော့်ဆီ လာဖို့ ရည်ရွယ်ရင်း မရှိ။ သူ့ကိစ္စနှင့် မြို့နယ်ရုံးကိုလာတာ အစည်းအဝေးရှိနေလို့ စောင့်ရမယ့်အတူတူ အချိန်တွေ အလဟဿ မဖြစ်ရအောင် ကျွန်တော့်ဆီ ဝင်လာတာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပိုနေတဲ့ အချိန်ကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချသွားတာ။

သူ့အဖို့ မတွေ့တာကြာသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ ဝင်လည်လိုက်ရသဖြင့် လူမှုရေးတာဝန်တစ်ခု ကျေသွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောရသဖြင့် အပျင်းလည်း ပြေသည်။ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပြီး အနားယူသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကြားထဲ ကားအရောင်းအဝယ် ကိစ္စတစ်ခု အလုပ်ဖြစ်ဖို့ လမ်းစလည်း ရသွားသဖြင့် အမြတ်ထွက်သွားသေးသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သာ...

နှစ်နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ နေ့ရှိန်က ပြင်းနေပြီ။ ရေချိုးလို့ မဖြစ်တော့။ ဒီကောင်နဲ့ စကားပြောလျှင် ကြာမှာ ပဲဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စမူဆာနှစ်ခု စားမိသဖြင့် ထမင်းစားလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတစ်ခုလုံး ဟောင်တီယောင်ချာ ဖြစ်ရတော့မည်။

ဟိုကောင် စားသောက်သွားတာတွေ အတွက်ပါ ငွေရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည် ။ ညနေ ဂျာနယ်က စာမူလာယူလျှင် ဘယ်လို အကြောင်းပြ တောင်းပန်ရပါ့မလဲဟု စဉ်းစားရင်း လျှောက်လာခဲ့၏ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုကောင်သည် ကျွန်တော့်ဆီက အချိန်နာရီ လာခိုးသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဘာသာတော့ သိချင်မှ သိပေလိမ့်မည်။

ရွှေမြင်သာ ဂျာနယ်

၁/၁၊ ၁-၈-၂၀၀၀

* * *